

За тази икона разкавали, че гърцитѣ я били откраднали и занесли въ Солунъ. Но тя една нощъ избѣгала и дошла въ Търново.

Живѣлъ тогава единъ старецъ, който никога не билъ излизалъ изъ селото.

Единъ день той рекълъ на синоветѣ си:

— Наближава вече краятъ на живота ми. Ще отида въ Търново, да видя царя и да се помоля на чудотворната икона.

Приготвилъ се старецътъ. И на другия день нарамилъ торбата си, взелъ тояжка и тръгналъ. Изпратили го синоветѣ му до края на селото и го опжтили кжде да мине.

Стигналъ старецътъ въ Търново. Влѣзналъ въ града и се забъркалъ. Въ улицитѣ вървѣли много хора. Срѣщалъ той боляри съ хубави дрехи, обшити съ сѣрма и препасани съ кадифени пояси. На бедрата имъ висѣли златни мечове. Срѣщалъ старецътъ нагиздени жени и моми, гледалъ хубави кжщи. Слушалъ дрънкане отъ копитата на конетѣ и бронитѣ на войницитѣ и не знаелъ горкиятъ старецъ какъ да се оправи. Излизалъ отъ една улица, влизалъ въ друга. Най-сетне видѣлъ една хубава кжща. Въ нея влизали боляри, войници, граждани. Старецътъ помислилъ, че това е черквата и си рекълъ:

— Ще влѣза най-напредъ да се помоля, пъкъ после ще ида да видя царя.

Влѣзълъ старецътъ и се смаялъ. Не знаелъ кое по-напредъ да гледа. Вжтре било за чудо и приказъ. Всичко лъщѣло отъ злато и сребро, мраморъ и кадифе. Отъ таванитѣ висѣли стъклени полилеи.

Като зяпалъ старецътъ и се чудѣлъ, дошълъ пр него единъ войникъ и му рекълъ:

— Какво зяпашъ, старче? Хай върви си, тука не е за тебе!

— Защо ме пждишъ? Дошълъ съмъ да се помоля на Господа.

— Тука не е черква. Излизай!

Дошли и други войници и почнали да го изтласкватъ къмъ вратата. Дигнала се глѣчка. Минавалъ случайно царътъ, поспрѣлъ се и запиталъ що става.